

Koldingbogen

ÅRSTAL:	2005
FORFATTER:	Jena E. Kria
TITEL:	50 år med biografer.
KORT RESUME:	Forfatterena erindringer om biograferne i Kolding fra midt 1950erne til 1990erne.

50 ÅR MED BIOGRAFER

AF JENS E. KRIS

Min første erindring omkring begrebet "biograf" daterer sig tilbage til 1949. Jeg var den gang fire år, og jeg vil påstå, at jeg kan huske, at min far fortalte mig, at nu skulle "Hvide Hest" i Søndergade rives ned for at skaffe plads til en ny stor biograf. At det skulle falde i min lod 50 år senere at nedlægge KINO som biograf, kunne ingen forudse.

Midt i 50erne, hvor jeg for alvor begyndte at slide sæderne i de lokale biografer tynde, havde byen så tre biografer: KOSMORAMA i Østergade, hvor nu "Tiger" sælger dimser og duppeditter, BIOGRAFEN i Helligkorsgade, hvor Hennes & Mauritz nu ligger, og så den nye store KINO i Søndergade. Disse billedtempel havde hver deres særpræg og repertoire. På det tidspunkt havde hver biograf sine bestemte leverandører af film, så f.eks. landede Morten Korch og Far til Fire filmene altid i KINO, som dermed på forhånd var sikret et pænt bidrag til omsætningen.

Biografdrift var dengang underlagt et bevillingssystem, dvs. man måtte kun drive biograf efter at have modtaget en særlig bevilling fra kulturministeren. Dette system, som næppe kunne være udtænkt værre på et statsligt kontor i den hedengangne Sovjetunionen, havde til formål at sikre, at biograferne i deres programplanlægning viste tilbørligt hensyn til rollen som kulturformidler, kort sagt: at det hele ikke gik op i Morten

Korch og Dirch Passer. Bevillingerne blev derfor givet til personer med en vis kulturel "pondus", og mange steder blev de virkelig lukrative biografbevillinger givet til afdankede skuespillere og andre kulturpersonligheder, som dermed var sikret en pæn pension. Hvorvidt de havde nogen reel indsigt i eller interesse for film, var underordnet. Kultur er vel kultur! Mange biografbevillinger var i 50erne en ren guldgrube for de heldige bevillingshavere. Publikum strømmede til, fjernsynet var endnu ikke slået igennem, og takket være bevillingssystemet var man sikret imod utidig konkurrence fra nye biografer. I disse år var biografdirektørens største problem simpelthen leveringstiden på den nye Mercedes! Bevillingerne gik også næsten automatisk i arv, når den oprindelige bevillingshaver døde, så en stor del af landets biografer blev i mange år ledet af "glade enker", som havde vist sig lidt mere langtidsholdbare end de gamle cigarrygende biografdirektører. Da systemet i 1972 blev ophævet, blomstrede biograflivet op. Biograferne blev handlet og ombygget til flere sale, nye folk kom til, og repertoiret blev faktisk væsentlig mere lødigt, end da bevillingshaverne spillede rollen som kulturens vogtere.

BIOGRAFEN i Helligkorsgade var i mange år mit foretrukne billedtempel. Det skyldtes ikke biografens teknik eller indretning, da begge disse faktorer bestemt lod meget til-

Biografen, Helligkorsgade 14 som den så ud i 1950'erne.

bage at ønske selv den gang. Biografens maskiner havde store problemer med at vise et billede, som bare var nogenlunde skarpt i både billede og undertekster, og selve biografens salen var lille og skummel med hessianbeklædte vægge og stole, hvor "polstringen" udgjordes af et stykke "kunstlæder" monteret direkte på det hårde træ. Om vinteren blev salen opvarmet af en stor kakkelovn, som stod midt i foyeren, og med et sindrigt system blev den varme luft så blæst ind i biografens salen gennem et hul i væggen lige ud for 13. række i højre side. En mindre trænet biografgæst, som havde været så uheldig at købe netop denne yderplads, kunne efter forestillingen føle sig som en grillkylling, som

ikke var blevet vendt i halvanden time!

Når netop dette ydmyge sted havde min store hengivenhed, skyldtes det selvfølgelig repertoire. Her vist simpelt hen de bedste film! Biografdirektøren var Marie Thomsen, enke efter den tidligere bevillingshaver Aage Thomsen, og fru Thomsen havde simpelt hen de leverandører, hvis film faldt lige i min smag. Alle de store amerikanske lystspil; Danny Kaye, Rock Hudson og Doris Day. Marilyn Monroe, Clark Gable og Cary Grant. You name them! Engelsk komik var repræsenteret af Norman Wisdom og den banjospillende George Formby. Som det vil fremgå af ovenstående var min filmsmag på ingen måde elitær, men jeg bliver nødt til også at nævne en af de instruktører, som senere så eftertrykkeligt har indskrevet sig i filmhistorien: Alle Ingmar Bergmans film blev vist i BIOGRAFEN, og en ung biografdirektør "in spe" har mere end én gang forladt biografen rystet, men også opløftet og "renset" efter at have været gennem Bergmans psykologiske vridemaskine. Endelig lagde denne biograf også lærred til de store amerikanske helaftefilm som f.eks. "De Ti Bud". Denne skulle selvfølgelig opleves fra "logen", som var en lidt mere luksuriøst udstyret del bagest i salen. Her var billetterne selvfølgelig dyrere, men de imiterede marmorsøjler hjalp slemt på illusionen, når Cecil B. DeMille ville ta' os med en tur tilbage til det gamle Palæstina. Det manglende ventilationsanlæg gjorde også sit til, at vi fuldt kunne forstå de mange lidelser, som Moses og hans folk måtte gennemgå i ørkenvarmen.

BIOGRAFEN blev nedlagt i 1965, da jeg var 19 år gammel, og det var en sorgens dag. Dermed forsvandt rammerne for store film-

oplevelser for en ung mand, som nu måtte søge sin åndelige føde andetsteds.

KOSMORAMA i Østergade var bestemt heller ikke hverken moderne eller hensigtsmæssigt indrettet. Et meget lille lærred befandt sig højt hævet på endevæggen over første række, og modsat al god latin i biografindretning skrånede gulvet den forkerte vej, dvs. op mod lærredet. Det var selvfølgelig en arkitektonisk finurlighed nødvendiggjort af ønsket om at presse en balkon ind bagest i salen. De stakkels publikummer, som fik billet til de forreste fem rækker, kunne virkelig tale om "hold i nakken", når de kom hjem efter filmen. De rigtig gode pladser var på balkonens første række, og her undgik man også at få diverse affald smidt ned i hovedet. Det var en yndet sport for "rødderne" på balkonen at vippe reminiscenserne fra et umådeholdende forbrug af slik og is ned i hovedet på staklerne nede i salen.

I KOSMORAMA residerede Jens Christian (Kesse) Eeg, som igen havde arvet bevillingen fra sin mor Betty. Han var meget historisk interesseret, og derfor havde netop historiske film en stor plads på Kosmoramas repertoire. Særligt husker jeg alle Hollywood-filmene fra det gamle Rom. "Men jeg så ham dø", "Demetrius og Gladiatorerne", "Caligula" og så lige "Desirée" med en purung Jean Simmons i titelrollen og Marlon Brando som Napoleon. Imidlertid var det nu mest forestillingerne søndag eftermiddag, som gjorde KOSMORAMA til et yndet mål for biografbesøg så godt som hver søndag kl. 16. Gøg og Gokke-filmene blev her kørt igen og igen, og deres forløsende humor sendte en hærskare af børn og barnlige sjæle ud af biografen, ivrigt repeterende de mange

Kosmorama i Østergade som den så ud i januar 1977. Foto P. Thastum.

gags og skøre indfald. Den danske pendant "Fyrtårnet og Bivognen", eller bare Fy og Bi, var næsten lige så populære. De stammede faktisk helt tilbage til stumfilmens tid, men var populær underholdning helt op til sidst i 50'erne. Skuffelser var der nu også. Min tillid til biografdirektørens kompetence led et alvorligt knæk, da han præsenterede os for filmen "Raketmanden". Den var primitiv og indspillet i to afdelinger, således at man absolut måtte se fortsættelsen næste søndag. Der var bare det ved det, at vi fik "Raketmanden 2" først, og derefter begyndelsen næste søndag. Nå, – hvor der handles, der spilles!

På et tidspunkt blev jeg i øvrigt ganske upopulær hos biografdirektør Eeg. Jeg var på det tidspunkt i lære som fotohandler og var

godt i gang med at finde min rolle som ung og idealistisk filmentusiast. For at andre også skulle opdage denne rolle, skrev jeg et kritisk indlæg i hoforganet "Politiken", hvor jeg nedgjorde byens biografer, og især den mangelfulde teknik og de håbløse lokaleforhold. Det blev jeg ikke populær på – og slet ikke hos biografdirektør Eeg, som opsøgte mig på min arbejdsplads hos Hauge-Rasmussens Fotohandel for at fortælle mig, at den slags havde en 17-årig fotohandlerlærling bestemt ingen forstand på. Min arbejdsgiver var vist heller ikke begejstret over, at hans lærling således havde lagt sig ud med en af hans bedste kunder. Længe frygtede jeg, at biografdirektørens vrede ville resultere i, at jeg fremover var uønsket i hans biograf, men jeg fik dog aldrig noget decideret forbud mod at sætte mine ben i KOSMORAMA. Det ville da næsten også ha' været en for hård straf for ungdommeligt (ånds)hovmod.

Mine biografbesøg hver søndag var ledsaget af andre ritualer. De skete stort set altid i selskab med min tro væbner Henrik, søn af organisten ved Sct. Nicolai Kirke, Herluf Frandsen, og nuværende præst i Hørsholm. Med til ritualerne hørte et kort stop ved Fotomagasinets i Jernbanegade. Her kunne man få en ganske gratis billedoplevelse ved at klistre ansigtet tæt til ruden og kigge i den opsatte "View Master", som sad på indersiden med tre dimensionale billeder fra Østrigs Alper og andre eksotiske rejsemål. Det var en populær gratis forlystelse, og af selv samme grund var det strategiske sted på butiksruden søndag eftermiddag indsmurt i en klæbrig substans, som bestod af 90 % sukermasse fra Onkels Bars udmærkede skumvafler. Hvad de øvrige 10 % bestod af, tør jeg ikke tænke

KINO i Søndergade i januar 1977. Foto P. Thastum.

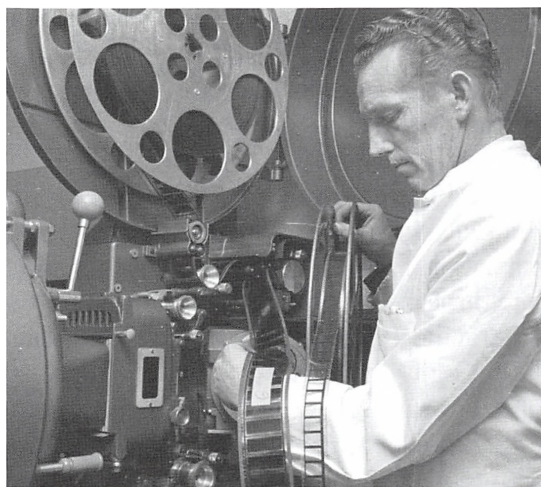
på, men mon ikke en god gedigen vinterforkølelse er blevet grundigt fordelt blandt byens ungdom netop på dette sted.

KINO i Søndergade var som nævnt byens nye store og flotte biograf. Den blev bygget i et samarbejde mellem erhvervschef P. A. Høy, som sad inde med en ubenyttet biografbevilling, og installatør Jens Hansen. Høy havde bevillingen og Hansen havde pengene, så på den måde fik byen i 1949 sin nye store biograf. Der går i øvrigt en lille historie om, at Høy i sin tale ved indvielsen helt glemte at nævne Hansen, som havde betalt sin store part af gildet, og at de to af samme årsag ikke senere talte med hinanden. Jeg ved ikke om historien er korrekt, men hvis ikke, må jeg bede læseren om undskyldning for således at bringe løse rygter til torvs!

Arkitekten på KINO var den kendte Kolding-arkitekt H. Noes-Pedersen, og han havde forberedt sig grundigt og studeret biografbyggerier i de større byer. Her skrånede gulvet den rigtige vej, akustikken levede op til tidens normer, og stolene var næsten mage-

lige. Kun ét problem opstod hurtigt: Lærredet var for lille. Det var på det tidspunkt, at Cinemascope-formatet, altså det flotte brede billede, slog igennem, og i KINO havde arkitekten i hver side af lærredet anbragt en flot udbygning med strandskaller i gips. Den ene udbygning skjulte en trappe til baghuset, så lærredet kunne bare ikke blive bredere. Problemet løste man i starten ved at afmaske billedet med nogle lidet fikse træplader foruden. Når der så var Cinemascope-film på programmet, gik inspektør Villy Sørensen op foran lærredet og monterede disse træplader lige efter reklamefilmen. Det hele forekom måske ikke helt tjekket, men hvad gør man, når arkitekten ikke helt har været så forudseende? Senere anbragte man dog et helt nyt og meget større lærred længere fremme i salen, men det skete på bekostning af en stor del af pladserne i salen.

Samme inspektør Villy Sørensen hører med til KINO's historie. Lokalt og i branchen var han kendt som "Frokost-Villy" – et navn som hans vist fik som følge af de mange forretningsfrokoster med ivrige filmsælgere. Jeg husker ham som den strenge, myndige og cerutrygende vogter af indgangen til KINO – og vistnok også børnenes skræk. Her blev ikke tolereret højroset tale eller andet udtryk for begejstring og opstemthed. Det hører med til min erindring, at han havde en ualmindelig køn datter, som halvdelen af byens drenge var forelsket i. Jeg tror også, at jeg i hemmelighed havde tanker i retning af historien om "Prinsessen og det halve kongerige". Rollen som Villy Sørensens arvtager, og så datteren oven i købet, var blandt mine tilbagevendende fantasier. Nå, ja – den ene del af projektet faldt da senere "i hak".

En tekniker viser i november 1967 det nye forevisningsapparat til Todd-A-O-systemet, så der kunne vises 70 mm film på wide-screen-lærred med stereolyd. Det nye udstyr var nødvendigt for at kunne vise bl.a. Dr. Zhivago. Foto P. Thastum.

En forsmædelig oplevelse fra KINO må jeg nu berette: Henrik og jeg havde bestilt billetter til filmen "De Vilde Normanners Hævn". Den var forbudt for børn, og vi var begge lige under aldersgrænsen. Henrik var, både af højde og drøjde, noget mere imponant end jeg, og i øvrigt havde han klogelig iført sig lange mørke bukser og en tung jakke. Jeg selv mødte frygtløst op iført korte bukser, uglet hår og stritører. Henrik strøg målbevidst igennem kontrollen og styrtede op ad trappen, hvor jeg blev nægtet adgang som helt åbenlyst mindreårig. Som kronen på forsmædelsen ville billetdamen så end ikke refundere min købte billet. På det tidspunkt fostrede jeg en plan...

Min egen entré som aktør i den lokale

biografverden fandt sted i 1975. Jeg havde i flere år været med til at køre filmklub på biblioteket og dermed konstateret, at der virkelig var et behov for yderligere biografkapacitet i byen. På det tidspunkt var der kun to lærreder i byen, og det betød, at en masse film slet ikke blev vist. De eksisterende biografer koncentrerede sig selvfølgelig om at køre de største succeser, hvilket på det tidspunkt ville sige danske lystspil med Dirch Passer og Olsen-banden filmene. I Kolding Filmklub samlede vi så det bedste fra den resterende del af repertoiret op, og succesen var markant.

Jeg havde længe været på udkig efter et egnet sted at lave en ny biograf, og en dag fik jeg et praj om, at den gamle og hæderkronede Restaurant Trocadero-Palmehaven nok stod foran lukning, og at lokalerne måske kunne lejes. Den 14. januar 1975 åbnede jeg så BIOGRAFEN 1+2 i disse lokaler. Som nav-

Biografen 1+2 fotograferet i januar 1977 af Kolding Folkeblads fotograf Peter Thastum.

net antyder med to sale som et af de første steder i landet. Økonomien i projektet var skruet sammen med et fordelagtigt lån fra det, som den gang hed Filmfonden. Lånet skulle afdrages over fem år og sandelig også forrentes. Det fordelagtige lå i renten, som var på 8% p.a. – meget billigt i 1975!

Springet fra at drive filmklub på biblioteket til livet ude i “den virkelige verden”, hvor man selv betaler sine regninger, var ikke uden problemer. Selv om jeg gerne ville holde fanen højt, og repertoiremæssigt distancere mig fra de øvrige biografer ved et mere kvalitetspræget repertoire, var det ganske enkelt umanerlig svært at få fat i de rigtige film. De gamle og etablerede biografer havde mangeårige forretningsforbindelser med filmleverandørerne, og de kæmpede selvfølgelig for at beholde deres privilegier over for den nye “opkomling” i Jernbanegade. På et tidspunkt inden for de første par år, hvor jeg (og banken) kunne begynde at se bunden af penge-kassen, var det tæt ved at gå galt. Banken lukkede for yderligere kredit, og kun ved gode venners hjælp og kontante indskud overlevede BIOGRAFEN 1+2. Gradvis gik det dog bedre. Filmudlejerne havde fået øjnene op for, at vi kunne noget, som de andre ikke kunne – nemlig at spille filmene længe. Takket være den lille sal 2 kunne vi beholde filmene, indtil de var helt udspillede og alligevel få nye premierefilm på den store sal næsten hver uge. Der gik for alvor hul på bylden, da det lykkedes at få Spielbergs fremragende “Dødens Gab” til Danmarkspremiere – og så på begge sale! Ikke alene var det en formidabel film, men den solgte også så mange billetter, at økonomien i biografen pludselig tegnede meget lysere. Nogen guld-

Fra indvielsen af Biografen 1+2 ses til højre den nye biografdirektør Jens Erik Kris i samtale med kollegerne fra venstre direktør Finn Dyre fra Kosmorama og fra Kino inspektør Willy Sørensen og fru Høy. Foto P. Thastum.

grube blev biografen dog aldrig, dertil var konkurrencen for hård, og hvert eneste af disse år var billetsalget i landets biografer faldende. Sandelig rart at være gift med en kvinde med en go' fast indtægt fra Kolding Kommune!

Lejemålet i Jernbanegade 31 var også problematisk. Ejendommen var i dårlig stand og blev ikke vedligeholdt. Hver vinter, når sneen smeltede på det flade tag over sal 2, silede vandet ned i operatørrummet og ødelagde maskineriet. Læg hertil massive problemer med hærværk og chikane fra en bar/café, som havde et selvstændigt lejemål midt inde

i biografen. Alligevel har både jeg og biografens gæster mange gode minder fra BIO 1+2, men efter ti år besluttede jeg at opsig lejekontrakten og flytte hele menageriet til Søndergade, hvor jeg i 1978 havde overtaget driften af KINO.

Efter erhvervschef P. A. Høy's død i 1968 overtog hans enke Agnes Høy driften af KINO, men i 1977 fik hun et tilbud, hun ikke kunne sige nej til. Lademann koncernten ville etablere en landsdækkende biografkæde, som skulle spille sammen med forlagets bogklub og give rabatter til bogklubbens medlemmer. De havde blot glemt at tage

Børnehavebørn til forpremiere på "Dunderklumpen", en svensk tegnefilm, der blev spillet i Biografen 1+2 i januar 1976. Foto P. Thastum.

filmudlejerne i ed, og disse var absolut ikke tilhængere af særlige rabatter til medlemmerne af en for dem ligegyldig bogklub. Lademann havde ikke KINO i mere end godt et års tid, før den igen blev udbudt til salg, og på det tidspunkt havde den kostet ejeren et kæmpeunderskud, så den kunne købes billigt. Den overtog jeg så i 1978 og iværksatte en stærkt påkrævet opfriskning af de ret dystre lokaler. Dermed havde jeg en konkurrent mindre, men kombinationen af den gamle nedslidte og megastore biograf i Søndergade og de to mindre i Jernbanegade med smeltevand i operatørrummet var stadig ikke optimal set ud fra et driftsmæssigt synspunkt. Da frustrationerne i Jernbanegade efterhån-

den blev større og større, tog jeg den store beslutning at opsigte lejemålet i Jernbanegade og derefter ombygge KINO til fire sale. Det skete efter et velkendt princip, hvor man skærer den store sal midt over og udnævner den forreste halvdel til den nye "store" sal. Den bagerste halvdel blev så igen delt op på langs, og der kom så to mindre sale.

I KINO var der desuden et kælderlokale, som vi et par år tidligere havde inddraget som en lille sal 2 med kun 50 pladser. Det skete i forbindelse med, at KOSMORAMAs daværende ejer, Finn Dyre, som stadig er min gode kollega i Svendborg, havde i 1983 besluttet at sælge sin biograf i Østergade. Den var ikke just up-to-date, billetsalget var

stadig for nedadgående, men den lå placeret lige i "smørhullet" midt på Østergade, byens bedste forretningsgade. Finn kunne hurtigt regne ud, at det bedre kunne betale sig at sælge ejendommen til andet formål end at blive ved med at slås med biografdrift i Kolding. Den konklusion bakkede jeg ham kraftigt op i, for på den måde var endnu en konkurrent ude af billedet, og måske kunne man på den måde få bragt lidt økonomi i den lokale biografdrift.

Da jeg således var blevet mine konkurrenter kvit og havde koncentreret biografdriften i Søndergade, blev de økonomiske forudsætninger selvfølgelig også bedre. Jeg kunne nu disponere over hele repertoiret og med næsten halverede omkostninger hang tingene nu også ganske pænt sammen. Tiden i KINO 1-4 var derfor en god tid, hvor der var råd til investering i nye stole og nye lyd anlæg, edb-billetsystem og anden moderne teknik. En radikal ombygning af biografens foyer til café-miljø og et tidssvarende sliksalg hjalp også slemt på økonomien. Da jeg i 1978 overtog KINO, var kiosken noget jeg egentlig helst havde været fri for. I løbet af 90'erne blev denne del af forretningen stadig vigtigere, og da nogle kolleger begejstret kunne berette om popcornenes velsignelser, måtte jeg også på det punkt overgive mig til tidens trend og indføre disse som en del af vareudbudet. Lidt sat på spidsen kan man i dag godt konkludere, at det er opfindelsen af den "eksploderede" majs, som har været grunden til biografernes overlevelse i en tid med så mange konkurrerende tilbud om billedoplevelser. Tankevækkende!

Nok var KINO velkørende langt op i 90'erne, men mere og mere kunne jeg se, at ti-

den snart var inde til noget nyt og bedre. Billetsalget på landsplan var igen stigende, og et nyt og lidt ældre publikum havde fået øjnene op for den gode biografoplevelse som kontrast til fjernsynet og de 37 kanalers totale forvirring. Samtidig havde nogle af de "tunge drenge" i biografbranchen ytret interesse i at drive biografer i provinsen, og i løbet af 90'erne begyndte Nordisk Film at opkøbe og/eller bygge biografer i provinsen. Måske kunne det blive vanskeligt fortsat at sidde uantastet i sin lille provinsbiograf, som tiden så småt var ved at løbe fra. Det var også tydeligt at se kontrasten, når de moderne biografer dukkede op med en helt anden publikumskomfort og ganske anderledes nutidig teknik og indretning. Det var ligeledes tydeligt, at publikum værdsatte de nye biografers herligheder. En ny og moderne biograf fik omgående billetsalget til at stige voldsomt – især hvis de omkringliggende stadig var forældede og nedslidte.

Nu begyndte jeg at kunne se skriften på væggen: Hvis ikke jeg foretog mig noget – ja så var det ret sikkert, at andre ville få kig på Kolding som et sted, hvor der burde ske noget på biograffronten.

Kolding Storcenter havde på det tidspunkt lige annonceret planer om en udvidelse, og det var ikke ukendt, at biografer og storcentre andre steder havde vist sig at være en god kombination. Den nemme tilgængelighed, de mange parkeringspladser og det store kundeunderlag var faktorer som virkede tillokkende. På den anden side ville huslejen næppe være den samme som i Søndergade, og så var der jo også det med at skulle forlade midtbyen og flytte ud på "en flad mark" 3 km nord for byen. "Jamen – en bio-

graf skal da ligge i midtbyen”, var nok den sætning, jeg hørte mest i dagene efter, at beslutningen var offentliggjort. Som om det var teksten i det 11. bud!

Kontakten til Kolding Storcenter havde vel stået på i et halvt års tid, og det var tydeligt, at man også herfra var særdeles interesserede i at få en biograf ind som et vigtigt element i hele puslespillet. Samtidig begyndte den økonomiske forpligtelse at tegne sig i al sin afskrækkende størrelse. Et samlet engagement i størrelsesordenen 40 mill. kroner krævede hår på brystet og en risikovillighed, som nok kunne koste søvnløse nætter. Det var så her, at jeg besluttede at undersøge muligheden for at få en partner med i projektet. Det var ret naturligt at spørge Nordisk Film Biografer, hvis daværende direktør Morten Anker Nielsen jeg gennem bestyrelsesarbejde havde fået et særligt tillidsforhold til. Det var selvfølgelig ikke uden risiko, for var “toget kørt af skinnerne”, kunne jeg jo risikere at stå tilbage med min gamle utidsvarende KINO 1-4 i Søndergade og samtidig have beredt vejen for en ny og toptunet konkurrent. Tingene faldt dog på plads på en ordentlig og reel måde, og siden d. 19. september 1999 har Nordisk Film Biografer og jeg så haft fornøjelsen af det, som på godt dansk hedder et “joint-venture partnerskab”, hvor vi hver ejer halvdelen af biografen.

Og hvordan er det så gået siden? Jo tak – ganske udmærket. De første år var selvfølgelig svære pga. de store investeringer, men billetsalget viste sig hurtigt at svare til mere end forventningerne, ikke mindst fordi publikum i et meget stort område lige fra starten fik øjnene op for, at nu havde Kolding fået en ny, stor og moderne biograf. Samarbejdet

med “isbjørnen” er forløbet i gensidig respekt for erfaringer og præferencer, og jeg er sikker på også at tale for min partner, når jeg siger, at ingen kan have grund til at fortryde, at byen fik et nyt stort biografcenter i netop Kolding Storcenter.

Som det forhåbentlig vil fremgå af det foregående, har det været spændende at være aktiv deltager i byens biografhistorie gennem 30 år. Fremtiden bliver ikke mindre spændende. En teknisk revolution ved navn “digitalisering” vil i løbet af ganske få år rulle ind over de danske biografer. På samme måde som min ungdoms 8mm smalfilm i dag totalt er udkonkurreret af digitale videokameraer, vil biografens store 35mm spoler med tre km film og en vægt på 30 kilo, snart være en saga blot. Den digitale teknik kan nu præstere billeder, som i kvalitet overgår filmstrimlens, og lagermediet, en harddisk, koster kun en brøkdel af prisen på en filmkopi.

En anden netop indført nyskabelse er massiv kommunal støtte til biografdrift i midtbyen. På den måde kan biografgæster i midtbyen så købe deres billetter billigere end andre steder. Dette er faktisk noget af en revolution, da jeg ikke har kunnet se, at biografdrift på noget tidspunkt tidligere i filmens historie, har belastet kommunekassen. Det skal blive spændende at følge, hvad den politik vil koste skatteyderne i årene fremover. At de politiske magthavere her er ganske uden vaklen, kan bedst illustreres ved kulturudvalgsformand Dan Niensens ord til mig, da vi sidst havde en debat om emnet: “Du skal ikke tro, at det kun er **den rå kapitalmagt**, som skal drive biograf her i byen” (sic!). Den morede min bankrådgiver sig meget over, da jeg fortalte ham den!